

CAMINS DE LLUM

Sense caure en un pamfilisme beoci que suprimeixi de fet les sancions eternes, hem de creure que el Crist és el Redemptor de tots els homes, i que no tots arriben a igual edat al copsament de la llum plena. Però Sant Joan ens diu que Jesucrist és la llum vera que ve en aquest món a il·luminar tots els homes, i aquestes paraules tan repetides no tindrien sentit si tots, pecadors, incrèduls i seguidors de religions falses, no rebéssim la influència de la llum de Crist, que els gués per camins misteriosos envers la coneixença i l'amor del Déu veritable.

Tots coneixem homes descreients que fan moltes obres bones, i fins que observen una conducta moral que alguns creients descurosos podrien envejar. Doncs tota obra bona, fruit que és de la natura en tant que divina, va naturalment adreçada a Déu com a últim fi de l'home envers la llum que ha de constituir la seva felicitat definitiva. I si això seria ja ver en la natura pura, bé podem creure que en la natura elevada –que s'ha vist incorporar el Fill de Déu entre els seus membres per posar el llinatge en contacte amb Déu i transmetre-li la vida divina– aquesta orientació de la bona obra envers Déu es tota propensa a prendre un caràcter sobrenatural. El Crist, amb la gràcia de la seva llum, inspira, ajuda, completa i adreça les bones obres del descreient, el qual, sense saber-ho, és menat per camins, adés de goig, adés de tribulació envers aquella fe i aquella subjecció de tot l'ésser a una disciplina ara per ell desconeguda, potser oblidada. Els camins de Damasc, il·luminats del llampegueig interior, són més freqüents que no creu la nostra ceguesa. És clar que l'home pot resistir a la llum, i que molts descreients hi resisteixen anys i lustres. Ens cal tanmateix respectar els designis divins. Déu no dóna sempre la llum plena, ni planteja en termes crus el problema de la fe: prepara camins molt remotament, reservant la revelació completa per al moment de tribulació, que potser per alguns no serà fins la tribulació definitiva de la mort, però ens semblaria indubtable que no deixa d'arribar a cap incrèdul... per a expressar el seu coneixement de totes les coses, després s'ha trobat davant el món com davant d'un enigma, i fins moltes vegades com davant una gran energia hostil.

Com en el món interior, també en l'exterior, l'obra de Crist és de redempció. L'Home, fill de Déu i vivint en plena pau de família, és el germà gran de la Creació material, i si l'harmonia de l'home en avall, continuava trencada, no hi hauria pau en la llar divina del món, on tots els éssers han de contribuir harmònicament a l'himne de la glòria del pare. Potser fou per això, per donar-nos una prova anticipada del domini dels elets sobre el món material, que el Redemptor caminà sobre les aigües, i calmà les tempestats amb l'imperi de la seva paraula, i multiplicà els pans i expandí damunt tota mena de criatures la

benedicció abundant del miracle. Quan anomenem Jesucrist redemptor del món, expressem una veritat més ampla del que ens pensem, l'abast de la qual no comprendrem del tot sinó en la situació definitiva de la humanitat, quan la creació, assolida aquella llibertat per que sant Pau la sentia gemegar, serà en mans de l'home instrument dòcil i joiós de la glòria de Déu i de la felicitat de les criatures racionals.

Article inèdit de Joan Roig